

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2519/2018
09.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Николић, адвокат из ..., против туженог Спортског привредног друштва Мушки одбојкашки клуб „Раднички“ ДОО из Крагујевца, чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3697/19 од 18.01.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж1 3697/17 од 06.03.2018. године у седници одржаној 09.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3697/17 од 18.01.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж1 3697/17 од 06.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1475/14 од 16.09.2015. године, у првом ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се правни претходник туженог Одбојкашки клуб „Раднички“ из Крагујевца обавезе да тужиоцу, на име дуга, исплати укупан износ од 3.181.938,26 динара и то: на име главног дуга износ од 1.256.402,55 динара, са законском затезном каматом од 10.06.2015. године до исплате и на име обрачунате камате износ од 1.925.535,71 динара. У другом ставу изреке, одбачена је као недозвољена тужба у делу којим је тужилац тражио да се правни претходник туженог обавезе да му исплати укупан износ од 559.643,02 динара и то: на име неисплаћеног регреса за период од 20.04.2004. године до 22.10.2006. године, износ од 188.575,79 динара од чега на име главног дуга износ од 76.115,17 динара, са законском затезном каматом од 09.06.2015. године до исплате и на име законске затезне камате износ од 112.460,62 динара, а на име неисплаћеног топлог obroка за период од 20.04.2004. године до 22.10.2006. године износ од 371.067,23 динара од чега на име главног дуга износ од 145.696,33 динара, са законском затезном каматом од 09.06.2015. године до исплате и на име законске затезне камате износ од 371.067,23 динара. У трећем ставу изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 366.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1276/16 од 20.10.2016. године, у првом ставу изреке, укинута је наведена првостепена пресуда у првом и трећем ставу изреке. У другом ставу изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу, на име дуга, исплати износ од 3.105.893,44 динара, и то на име главног дуга 1.238.402,55 динара, са законском затезном каматом од 10.06.2015. године до исплате и на име обрачунате камате до 10.06.2015. године износ од 1.867.490,89 динара. У трећем ставу изреке, тужбени захтев тужиоца преко досуђеног, а до тужбом траженог износа 3.181.938,26 динара одбијен је као неоснован. У четвртном ставу изреке, тужени је обавезан да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 832.235,00 динара. По ревизији туженог, решењем Врховног касационог суда Рев2 885/17 од 07.09.2017. године, укинута је пресуда Апелационог суда Гж 1276/16 од 20.10.2016. године у другом и четвртном ставу изреке и предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3697/17 од 18.01.2018. године, исправљеном решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3697/17 од 06.03.2018. године, у првом ставу изреке, усвојен је тужбени захтев па је тужени обавезан да тужиоцу, на име дуга, исплати и то: на име главног дуга износ од 1.238.402,55 динара са законском затезном каматом почев од 10.06.2015. године до исплате, и на име законске затезне камате обрачунате до 10.06.2015. године износ од 1.867.490,89 динара. У другом ставу изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.048.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по основу уговора о раду број 21/04 од 27.07.2004. године на пословима и задацима директора маркетинга. Наведеним уговором о раду, уговорена је зарада тужиоцу у износу од 300 евра месечно у динарској противвредности. Чланом 10. наведеног уговора о раду, уговорена је и посебна накнада по којој се правни претходник туженог – Одбојкашки клуб „Раднички“ из Крагујевца, обавезао да тужиоцу као ..., од сваког прихода клуба насталог његовим директним активностима и ангажовањем (уплатама финансијских средстава или обезбеђивањем средстава неопходних за функционисање играча, тренера и пословодства клуба, од стране пословних партнера, као и покретањем свих активности и остварења прихода који на дан потписивања овог уговора нису у функцији), исплати по 20% од уплаћене суме, најкасније пет дана по уплати тих прихода. Уколико се обавеза пословних партнера извршава давањем одређене робе, надокнаде од 20% ће му се такође исплатити у року од пет дана од преузимања робе, односно првог прихода клуба. Радни однос му је престао отказом уговора о раду дана 22.10.2006. године.

Такође је утврђено да су маркетиншке агенције, радње и разни привредни субјекти донирали и обавили низ маркетиншких активности у корист Одбојкашког клуба „Раднички“ и то из пријатељских разлога и због познанства са тужиоцем, а његовим личним ангажовањем. Одбојкашки клуб „Раднички“ је закључио уговоре о донаторству, спонзорисању или пословној сарадњи са бројним фирмама искључиво заслугом тужиоца. Међутим, уговорена накнада за примљене и извршене донације тужиоцу није у целости исплаћена, па по том основу постоји дуг туженог као правног следбеника Одбојкашког клуба „Раднички“, према тужиоцу. Вештачењем је утврђено да основни дуг на име склопљених уговора и маркетиншких активности износи 1.238.402,55 динара, а да законска затезна камата обрачуната простом методом на име склопљених уговора и маркетиншке активности до 10.06.2015. године износи 1.867.490,89 динара. Тужилац је поднеском од 11.12.2018. године уредио тужбени захтев којим на име главног дуга потражује износ од 1.238.402,55 динара, са законском затезном каматом од 10.06.2015. године до исплате и на име законске затезне камате обрачунате до 10.06.2015. године износ од 1.867.490,89 динара.

У поступку је утврђено да су послови и активности тужиоца за које је уговорена посебна накнада били предвиђени уговором о раду, али не и другим актима туженог као послодавца. С обзиром на број запослених, тужени није био у обавези да доноси ни Правилник о систематизацији послова и задатака, нити Правилник о раду, па су радни односи запослених код туженог регулисани применом Закона о раду као општег прописа односно уговорима о раду закљученим на име законских одредаба, што се односи на тужиоца као директора маркетинга.

Код таквог стања ствари, правилан је закључак другостепеног суда да је тужбени захтев основан.

Одредбом члана 103. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав, ако циљ повређеног добра не упућује на неку другу санкцију или закон у одређеном случају не прописује што друго. Према ставу 2. наведеног члана, ако је закључење одређеног уговора забрањено само једној страни, уговор ће остати на снази ако у закону није шта друго предвиђено за одређени случај, а страна која је повредила законску забрану сносиће одговарајуће последице.

Правилан је закључак другостепеног суда да је уговор о раду закључен између тужиоца и правног претходника туженог у складу са принудним прописима, јавним поретком и добрим обичајима. У погледу средстава из донација датих за рад клуба без сагласности донатора да тужилац по том основу остварује бонус од 20%, правилно је оцењено да се тужилац уговором о раду као ... обавезао да ће, користећи свој лични и професионални углед и познанства, наћи и довести у вези са туженим-својим послодавцем, лице (било физичко или правно) са којим ће закључити одређени уговор ради обезбеђивања средстава неопходних за функционисање играча, тренера и пословодства клуба, а послодавац се обавезао да му исплати уговорену наплату преко минималне зараде, те да такав уговор који су закључиле парничне странке није забрањен правни посао, нити је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима у смислу члана 103. Закона о облигационим односима.

Одредбом члана 105. став 1. Закона о раду („Службени гласник“ број 24/05), прописано је да се зарада из члана 104. став 1. овог закона састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог по основу успеха послодавца (награде, бонуса и слично) и других примања по основу радног односа у складу са општим актом и уговором о раду. Зарада је право које се остварује и стиче радом. Зарада по основу доприноса пословном успеху послодавца (награде, бонус, премије, стимулације) одговара наведеном појму зараде ако се везује за радни учинак, стваралаштво у раду, резултата рада и друге показатеље успешности рада. Правилно закључује другостепени суд да се у конкретном случају правни претходник туженог као послодавац обавезао да тужиоцу, као запосленом, од сваког прихода насталог директним активностима и ангажовањем тужиоца исплати по 20%, што, у складу са наведеном одредбом Закона о раду, представља зараду по основу доприноса пословном успеху послодавца у виду награде, бонуса, стимулације или премије, а што све одговара наведеном појму зараде, јер је везана за тужиочев радни учинак и успешност у раду. Одредбом члана 10. уговора о раду, правни претходник туженог није преузео обавезу да тужиоца плаћа из средстава остварених донацијом везаном за рад и личност тужиоца, већ је уговорени износ бонуса тужиоцу могао да исплати и из других средстава са којима је клуб располагао, јер се, у складу са одредбом члана 88. Статута туженог од 15.12.1997. године, средства за рад клуба образују, поред прилога донатора, и од доприноса (чланарине), накнада за услуге, накнада за обављене делатности, прихода сопствених предузећа, те давања из буџета. дакле, клуб је овлашћен да из својих других прихода, буџета или других извора финансирања, уговори тужиоцу бонус од 20% за закључен уговор, због чега није била потребна сагласност донатора. Такође је правилан закључак у другостепеној пресуди о овлашћењу лица за закључење уговора о раду.

Како је другостепени суд за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, супротни наводи ревизије нису основани.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност исправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић